

PAPITU

—També a votar, senyor PAPITU?

—Sí, senyor, ab candidatura descoberta y un notari que no sigui de *La Veu*, pera que n' dongui fè.

Fayans Català GRANVIA 615

Gran Fábrica de Cotilles
LA BARCELONESA

Carme, 38 - Sucursal: Tamarit, 162 (encants)

Especialitat en la confecció de cotilles a la mida

Taller especial per compostures

BON GUST Y FORMALITAT

NOTA: Aquesta casa no admet cap pago per adelantat dels encàrrecs que se li confien.

	Coaltar NOVELLAS ANTISÉPTIC Y HIGIÉNICO INGECCIONS Y LOCIONS <i>Se venen aquests dos productes en la Farmacia NOVELLAS</i>	
	Copalchi NOVELLAS Antidiabètic nou (Extret d'una planta mexicana) 77, Rambla de Catalunya. - Barcelona (Devant monument Clavé)	

IMPREMTA
LITOGRAFIA
LLIBRES RATLLATS

JOAQUIM HORTA

Méndez Núñez, 3 y 5 * BARCELONA * Telefon 2326

Per anuncis a aquest periòdic
dirigirse a l'Administració:

Pelayo, 38

Fábrica de Paraigües

Ombres y Vanos

PREUS ECONÓMICS

Portaferrissa, 10 : Barcelona

E. BLY TALLER DE FOTOGRAVAT
Barbará, 35, pral.

J. CREUS PINTOR DECORADOR
Clarís, 117

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ

Pelayo, 33 : Barcelona

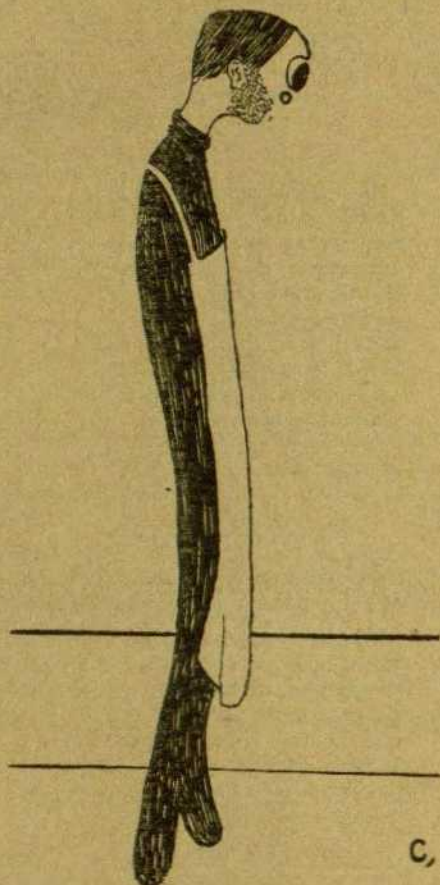
PREUS DE SUSCRIPCIÓ

ESPAÑA, trimestre Ptes. 2

ESTRANGER " " " " " 3

Pago anticipat

PAPITU

C,

ANTICIPACIONS

Els criats del segle XXV.—Característica: l'atrofia dels braços per l'inactivitat, i el desenvolupament dels ulls pel constant tafanjar pel forat dels panys.

El viatjant de trenyines

L poeta, desesperat com tots els poetes, (que s'han de guanyar la vida), va pensar en acabar d'una vegada amb la misèria de la vida, que no's podia guanyar y ho va consultar a un comerciant, perquè el poeta quan se l'ha de guanyar entra de plè en el terreny dels que's consideren tot lo contrari

de la poesia, com son per exemple els comerciants y els notaris (un altre dels molts exemples).

El comerciant, ab qui ell va consultar, era ademés de comerciant, inventor y havia descobert una manera de falsificar les trenyines. El poeta, després d'haverli explicat la seva situació se li va oferir per tot menys per tenir-se de suïcidar.

El comerciant li va dir que podia dedicar-se a viatjar trenyines. El poeta, ab tot y ser poeta, no va entendre el perquè podien servir les trenyines y menys les falsificades.

El comerciant li va dir que eren per imitar les dels cellers y posar-les en les ampolles de vi novell que ha de passar per vell.

El poeta se va decidir a viatjar aquesta gran troballa, convensut de que era un verdader negoci, però, els mals de cap del nostre idealista van ser quan se va trobar davant per davant de la realitat, qu'en aquest cas es l'aparador de la botiga aont tenia d'entrar y no entrava, pensant que a dintre hi havia encara una realitat més real: el botiguer.

Les seves amargures no tenien fi ni compte. L'impediment més gran per llensar-se a entrar a les botigues com a venedor, li semblava, com es natural per un home que no ha sigut mai ric, doblement esgarriat que l'entrar com a comprador sense diners. No podia perdre la por, y aixís com els que per aprendre de nadar han d'aborrir l'aigua, ell tenia d'aborrir la botiga, de tant aborrida que la tenia.

Però la misèria, quan no fa no més que desgracies, fa miracles y el poeta un dia se va decidir a entrar a una botiga, am la por de que li coneguessin que era poeta.

Un cop feta la decisió y passat l'aparador se dirigeix a un dependent que li pregunta que se li oferia. El poeta, diu que se li ofereix veure l'amo y desseguida el condueixen a l'escriptori de la confiteria, aont, com en totes les confiteries y en tots els escriptoris, hi ha l'amo, quan no hi ha l'encairregat, qu'es moltes vegades l'amo del amo.

El poeta, fent un esforç suprem, tremolantli les cames, sentint dintre'l calaix de l'inspiració un rebombori terrible, se decideix a parlar de l'assumpte y obrint els llavis tremolos diu:

—Vol fer el favor de donarme un tortell de dos rals.

JOAN FARRIOLS.

—Però que no ho veu aquest benèit que la Conxita li costarà un dineral.
—¿D'apotecari?

LA CANDIDATURA SOLIDARIA

La pesca miraculosa

Barcarola mística

LEMA:

La barca del marino
no la amedrenta el mar!
Ay sí!

Coro de la Barceloneta.

La Barca de Sant Pere,
pescant, pescant ne val!
De dins de la mar morta
passa al Mediterrà.
Ja surt de mars petites,
ordinaries, vulgars,
y sempre vent en popa
ja entra a l'Occèa,
que'l vent de la tempesta,
no la capgirará,
*que al barco del marino
no le amedrenta el mar.*

La pesca es un miracle
que peix que va pescant!
Els apòstols se'l miran
y tots se quedan blaus
al veurel com s'hi enganxa
en els replecs del art
del art de fines malles
del art espiritual
que arrossega la barca
per eixos mars mundans,
*la barca del marino
que no amedrenta el mar.*

Els marines son bisbes,
els contramestres Sants,
els pataquets, preberes
(preberes, no escapsats). (1)
Porta'l timó Sant Pere
bufa'l vent de llevant
y a Tarragona manxan
música celestial
d'aquell ruja el inferno
y que brame Satán,
*que al barco del marino
no le amedrenta el mar.*

Ja's treu el peix, que salta,
Sant Pere diu: «Es rap»,
Sant Jaume diu: «Petxines»,
«¡Sardina!», diu Sant Joan.
(Sardina, ben entesos,
sardina espiritual).
«Son burrus, diu Sant Dimas,
lo que havem agafat».
«La qüestió es peix al cove
y moma, y endevant»
*que al barco del marino
no le amedrenta el mar.*

Y quan el peix s'emporten
y el vénen al mercat
y va comptant les peles
el pescador papal,
«No son sípies, exclama,
ni molls, pops, ni barats,
ni anguiles, ni sardines.
¡Llossos havem pescat!
que mentres hi hagi llossos
la pesca anirà en gran
pel barco d'en Perico
que no amedrenta el mar.

PEP DE L'OSTIA.

Per la copia,
POMPEYUS GENER.

(1) Vegin el perquè en Els cent concells del Concell de Cent.

Tant mateix s'anuncien coses ben pocasoltes.

La Frívola Gazeta

No fa gaire, a *La Veu*, en un article,—escrit ab garbo, per altre banda—titolat «Les Tanagres de Madrid» l'articulista, per boca d'un personatge, feia aquesta pregunta a les gentils estatuetes, quietones a la vitrina del Museu.

—«Digueume, amiguets, com us ho feu per ser tan graciosos?»

Y per la contestació s'empescava un episodi fantàstic. Ingenuitat!

Oh, articulista ingènuu! Vols saberlo, el secret de la gracia de les Tanagres?... Vols fabricar tu mateix un Tanagre, de viu en viu?

Agafes una dòna,—que no sigui massa camacurta.

Agafes un teixit pesat.

Ab aquest drapes les gracils columnes d'aquella que s'agiten alternativament al marxar. (El Frívol Gazeter, encara que grec, grec d'Ampuries, ha estat educat a Anglaterra, y recorda com es *shocking* parlar de cames!)

Per últim,—y això es lo essencial—cuides de qu'entre çò que cobreix y çò qu'es cosa coberta, no hi hagi res més—però lo que s'en diu res més!

Les parisenques ho saben prou. Algunes barcelonines «up to date» no ho ignoren pas. La última audacia de la Moda la constitueixen les que se'n diuen «robes tanagrianes». Son robes molt justes. Les dames que les vesteixen cuiden altrament de conformarse ab la tercera de les condicions indicades a l'anterior recepta.

Solament que, com ni el clima de París, ni—sigui dit entre nosaltres—el de Barcelona, malgrat al nostre helenisme, malgrat lo de *estació d'hivern*, malgrat la benemèrita Junta d'Atracció de forasters, poden compararse ab el clima de les vores de l'Oropos, en terres d'Atica y Beocia, la puresa del principi tanagrench sufreix algunes atenuacions hivernals. Aquí, (industria de Mataró, desperta!) aquí els géneros de punt venen en son punt.

Y s'han imaginat combinacions admirables... (La paraula tècnica es justament aquesta: «combinació»). Hi ha «combinacions» en maillots de seda sola, o de seda y llana, o de llana sola, d'una certa llana ideal, com esquilada per unes estisores d'or, sobre la esquena dels moltons de Florian.

Aquestes maravelles no les fa encara Mataró. Les venen—sobre mesura—alguns comerciants chics de París.

Si a l'autor de «Les Tanagres de Madrid» li convé, puc donarli algunes adresses. També li podria proporcionar la «llista blanca» de la distingida clientela barcelonina d'aquells comerciants.

Y, ara que parlem de modes, d'elegancia, de modernitats atrevides y de barcelonines «up to date», ¿per què no diem la nostra satisfacció a l'apendre la noticia grata de la pròxima boda d'aquella beutat, tan artista, qui va ser la qui encomanà a alguns grupus de la societat nostra, les ganes de llegir *Les Désenchantées* de Pierre Loti?

Una de les seves amiguets, que figura entre les cinc o sis ànimes senzilles que la malícia dels nostres dtes hagi respectat, se plany sovint de que una prematura tendència, no diré a la obesitat,—Deu m'en guardi—però si al ...contra-tanagrerisme, la condemní a un genre de boniquesa, molt gentil altre temps, quan els poetes parlaven de les «tornejades cintures», però desacorda ab l'ideal modern, tot «linia» tot minçor...

A n'aquesta compungida damisela unes quantes bones ànimes li van recomanar que's fes venir de París *Les des-hanche-ntées*, afirmatli que s'hi parlava d'un remei que feia miracles, en casos més desesperats que'l d'ella...—Quan quinze dtes després, les bones ànimes interrogaren a sa víctima, «Que tal el llibre?» aquesta va respondre:—«Y cá! Tot allò son vuits y nous.

Lo més curiós es que aquesta senyoreta (li beso els peus) no s'equivoca gaire en son judici sobre Pierre Loti. Tot Pierre Loti desde el *Pêcheur d'Islande* fins a *Petruko* no es altre cosa, en efecte, que vuits y nous!

Modernitat? Oh, no!... Qui'n cerqui, no truqui pas aquí, sinó a l'altre porta.

An a mi, quan, de tant abeurarmi, de tant sentir-la y de tant escriure sobre ella, la modernitat me puja al cap, com un ví generós, me canten per dins y me martellan els din-tres uns versos furiosos de Walt Whitman:

*«Years of the Modern! years of the un perform'd!
Your horizon rises, I see it parting away for more august
[dramas,
I see not America only, not only Liberty's nation, but
[other nations prepering
I see tremendous entrances and exits, new combinations,
[the solidarity of races
I see that force advancing with irresistible power on the
[World's stage!... (1)*

Ja s'ha dit que'l Frivol Gazeter havia estat educat a Anglaterra.

Convé afegir que M. Leon Bazalgette, parisench amic d'anglesos y de catalans, està publicant una excelenta traducció francesa de Walt Whitman.

Walt-Whitmanesch, per son tò y per son estil es el telegrama que Hervé, el propagandista antimilitarista en el moment de sortir de la presó, darrera divuyt mesos de clausura, he dirigit a son advocat y a la senyora d'aquest.

Diu el telegrama:

«Visca el carrer, visca el sol. Visquen els cotxes y els tranvies. Visquen els automòvils qu'aixafen. Moviment. Meney. Apetit.»

Penso en la *Santé* la presó en que Hervé ha estat guardat. Penso en el dia en que vaig anar a visitar l'edifici, y en els bons tres quarts d'hora de viatge subterrani que m'hi varen caldre, en els vagons quasi tenebrosos del Metropolitá. Y m'acut alguna cosa aixís com aquelles que a Madrid anomenen «un colmo».

Vetaqui:

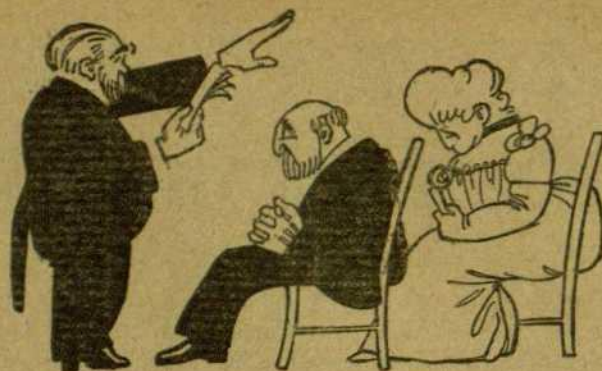
El comble de la miseria.

Haver estat prè a la *Santé*, y sortirne en Metropolitá.

EL FRÍVOL GAZETER

(1) Traducció:

¡Oh temps de la Modernitat! Anya de lo qu'encare no s'ha complert!—Vostre horitzó s'enlayra; partit el veig vers drames més augusta—No es América sols, no es sols el bressol de la llibertat que miro, sinó altres nacions que ja s'adestran—Veig tremendes arribades y partides, noves combinacions; la so idat de races—Veig aqueixa força avansant ab irresistible poder demunt l'escenari del món.

FRASES FETES N.º 3

Donar l'opi.

De la Farándula

U o avans solia escriure que si la naturalesa fos sabia hauria fet les montanyes am túnels y els rius am ponts. Ademés, no hauria decretat que jo neixés a Cuenca, ni creat tantes inútils coses, com la virginitat. Sortosament l'home qu'es el corrector de proves de la Providencia, va esmenant poc a poc les seves errades, construint ponts, obrint foradades y trencant obstacles pera'l compliment de la llei de reproducció...

Avui he vist an en Cambó. Jo ja sé que en Cambó no pot constituir una admiració pera mí, mentres no escrigui millors articles, però jo m'he posat les ulleres pera mirarlo, jo l'he seguit a través de la gentada, y he pogut veure que mentres la seva má sarmentosa de sant den Ribera, delineava en l'aire una disertació, els ulls se li anaven darrera d'una dona que era un desafió a la mèdula.

Heus aquí un conservador viu y nirviós. En Prat de la Riva porta en el seu teixit adipós el seu programa, però jaont se veuen les idees conservadores, en un home magre y vibratil que's gira com un colegial, pera veurer passar una dona? En Cambó, com aqueils cardenals del Renaiement, als quals en Valle Inclán ha teixit divines garlandes de prosa, es cínic, descregut y galant, però aquells cardenals eren cardenals perque encare no s'havien inventat les esquerres, y en Canibó galant y entremaliat, es conservador voluntari en el segle dels burgesos anarquistes. Si la sabiduria de la naturalesa, no fos una tonteria dels catedratics, en Cambó deuría esser ventripotent y tenir una barba en lloc de a lo Greco, a lo Teniers. Aleshores no deixaria d'escriurer mai una nota marginal en les lleis orgániques, encare que l'hora del llibertinatge fos arribada.

Pera conservar, se necessita repòs y grassor. Pera renovar y inquietar precisen nirvis, es a dir, movilitat y agilitat. Les dones verges no poden engreixarse ¡les pobres inquietes! però una vegada dintre del matrimoni, amb un marit que les complau, marit que no pot desaparèixer com un nuvi, se tornen grasses, pesantes. Ja no tenen necessitat dels nirvis. Es aquesta la meteixa raó de perque les *cocottes* son primes. ¿Com, doncs, explicarnos l'equanimitat adiposa dels homes de l'esquerra, enfront del nirviosisme d'en Cambó? Jo he

pensat en que'ls homes de l'esquerra son massa virtuoses. No senten la grapa de la luxuria en els seus llocs, ni el desitj de dominació. No senten ni la carn ni l'esperit d'ambició, y com que les virtuts fan carn y les carns crien deïxadesa, els nostres homes, sense ansies de gloria, d'or o de dòna, prenen xocolata a la *Maison*. Mentrestant en Cambó, prim y carnal, triomfa. Hem de fer que'ls nostres, ho siguin també de prim y carnals. L'esquerra triomfaria, y jo podria guanyar una pensió per Alemanya.

La Secció d'Estudis y Propaganda del C. N. R. devia proposar una enquesta sobre la necessitat de la galanteria en els diputats y preconisar els torneigs amorosos, vists els resultats obtinguts per la dreta. Perque l'home polític que té una llegenda eròtica, adquireix un prestigi extraordinari. Si jo'm decidís a esser diputat, comensaria per adquirir dues querides.

Fixeuse: Tots els homes super-homes, tenen un renom de sensualisme. Cessar era'l marit de totes les dones; els reis mitjvals tenen un bastant pera cada una de les provincies del seu regne; Luter, inicià la Reforma en els llavis de la monja Caterina; Felip II, tingué tres dones per deber y varies dotzenes per gust; d'en Mirabeau eren tantes les amades, com els clots amb els quals fou grabat per la pigota. Napoleó sabia fer tant l'amor com la guerra; d'en Molière se conta que feia comedies pera distreure a la seva minyona, però era perque la minyona sabia l'art de ferli'l lit y la ciencia de desferli. Una minyona de les d'en Molière en cada una de les cases dels diputats solidaris, seria una gran cosa pera la llibertat de Catalunya. En Cambó té fam de gloria y de dama. Però es precis que' tots tinguin la seva forsa donjuanesca, y que com ell diguin, al pas d'una dòna: «Mirim bé. Soc en Cambó». Els homes de la dreta son uns pobres homes, emperò porten electrisada la medula y si com els gats agafen tot lo que'ls hi donen, com els gats aixequen magníficament l'espina am luxuria de carnalitat y de poder. I tal vegada en això consisteix la seva forsa. Tenen la sensualitat del poder...

En Jaurès es socialista y es gras, diu en *Xenius*. Molt bé. El ventre d'en Jaurès es un moment d'inspiració de la naturalesa, mes les cames de faune d'en Cambó son una errada. Però si aquest se trovés amb un excés d'abdómen, els destins de Catalunya cambiarien. Sense nirvis, per lo tant sense movilitat y lluny de les dones que aborreixen instintivament les panxes, se dedicaria a pendre xocolata. Y aleshores se disoldria'l predomini de la dreta en una tassa de soconusco.

Això es una teoria. Conta en Michelet que si'l dia de l'atac a les Tulleries el rei Lluís no s'hagués entretingut en menjar xocolata, potser s'hauria frustrat el noranta tres...

MARIUS AGUILAR.

—Mamá el mar mort es ben mort?
—Me penso que sí.
—Y ¿de qué va morir?
—Segurament d'hidropesia.

Promeses de PAPITU

Probablement desde'l número pròxim, el nostre PAPITU comensarà a publicar planes musicals, cançons suaus, humorístiques y delicades d'un transcendentalisme d'ala de papellona. ¿Perquè no fer humorisme y frivolitat amb el pentàgrama com el fem gràfic y literari?

Les cançons aquestes, originals totes elles per complet, serán com un element equilibrador del nostre art musical, mancat un xic d'aire ciutadà a causa del abús manifest del genre rústic. Es evident que'ls pastorets y les pubilles, els camperols y els porqueroles, les filadores y els fills del rey y els russinyols han donat una monotonía irritant als nostres programes. Per això la nostra cançó, tot respectant el genre popular, s'en apartarà sempre a fi de que poc a poc poguem aplegar una colecció de *lieds* catalans que no desentonin en els salons més exigents y qu'al mateix temps afirmin la tentativa, cuasi infructuosa, d'alguns dels nostres músics.

Aquestes cançons se publicaran amb acompanyament de piano y aniran ornades am dibuixos alusius a l'idea musical.

La primera d'aquestes será una delicadíssima traducció de Swinburne am música del mestre Llongueras, música d'una modernitat y sentiment esquisits.

INDISCRECIIONS

La setmana passada va estrenar a Novetats en Morató. En Morató es un bon xicot que's guanya la vida fent de literat.

Però en Morató escriu sota la mirada eclesiàstica den Casellas y ens extranya que hagi titolat la seva obra *Un cop d'aire*. Perque això, en català den Nogueras Oller, tindria un nom molt sec y no precisament ab flaire de roses.

Nosaltres anàrem a l'estrena proveïts de paper d'Armènia. Devant de les dimensions den *Farfarello* y den Casellas, ens apartàrem prudentment. L'obra es cosa de criatures y el cop d'aire va esser un ventijol suau, frívol, ab el qual les nostres precaucions resultàren innecessaries.

Una personalitat ab tots els prestijis de la política y que, com els cardenals del sigle dels Lluïsos, no té més passió que'ls negocis de l'Estat y de l'amor, acaba de per-

dre una batalla galant. Precisament ara que volia exhibir bravures militars, l'acaba de deixar la favorita.

Lamentem que'l prestigiós diputat no hagi tingut prou força pera sostenir les fadigues electorals y les de l'amor. Les grans habilitats son pera'ls grans conflictes, però aquesta vegada a l'insigne patrici li ha passat lo que a Napoleó, que mentres guanyava batalles, la seva aimada el coronava ab coronas simbòliques.

La Veu de Catalunya, publicava la setmana passada un article sobre les eleccions de Valencia, però, avans feia constar que ho copiava del setmanari *Terra Valenciana*. Aquell article s'havia publicat avans en *El Poble Català*. Una altra vegada va passar lo mateix. Copiàren de *Lo Geronès*, quelcom que havia estat publicat en *El Poble*. Y es que a *La Veu* quan no's tracta de fer mal, sempre baden. Després en Prat de la Riba, dona un escàndol an en Casellas y en Casellas denigra als redactors. Perque a *La Veu* paguen miserablement als redactors, però, això si, se'ls tracta a tall de quartel. Ni an en Torrendell li valen *Els dos esperits*, encara que ell no'n té d'esperit, ni an en Morató *Els gendarmes*, ni an en Casellas la seva picardia de vicari. Tots reneguen den Cambó y den Prat de la Riba, però son els *Cherubini* de la comedia, y la gent que està a la dreta tot ho perdona per por al ¡non lo pago!

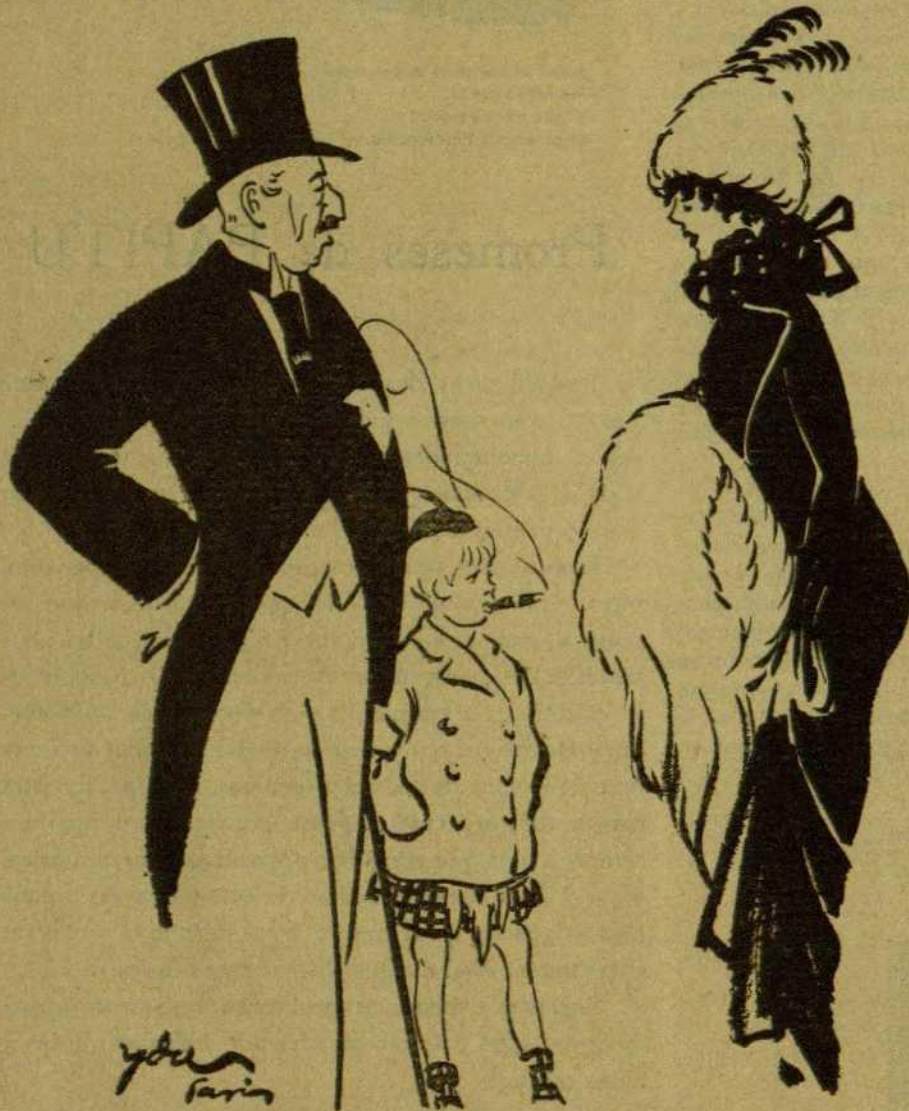
En Carner, el poeta, ha enviat al nostre Apa, la següent carta:

«Amic Apa: Els déus no volen que jo escrigui en el vostre PAPITU. ¿Per què heu permès aquestes coses? N'estic verdaderament apegat; artísticament el PAPITU era una gran victòria. Vostre ben afectíssim, creyeuho, Josep Carner.» Data ut supra. Hi há un membret que diu: «Ateneo Barcelonès».

Per les cendres dels nostres avis, que no son els déus—els déus, oh poeta catòlic!—els que'ns priven de la col·laboració den Carner, sinó'ls seus ministres.

Ho sentim, perque en Carner fibla y no té més defecte que creure en els capellans y en que *La Veu* li paga esplèndidament ab dos duros, les seves proses. Per dos duros no val la pena, Carner. PAPITU ne dona tres y permet que després de cobrarlos ens prenguin el pèl els nostres excelents col·laboradors.

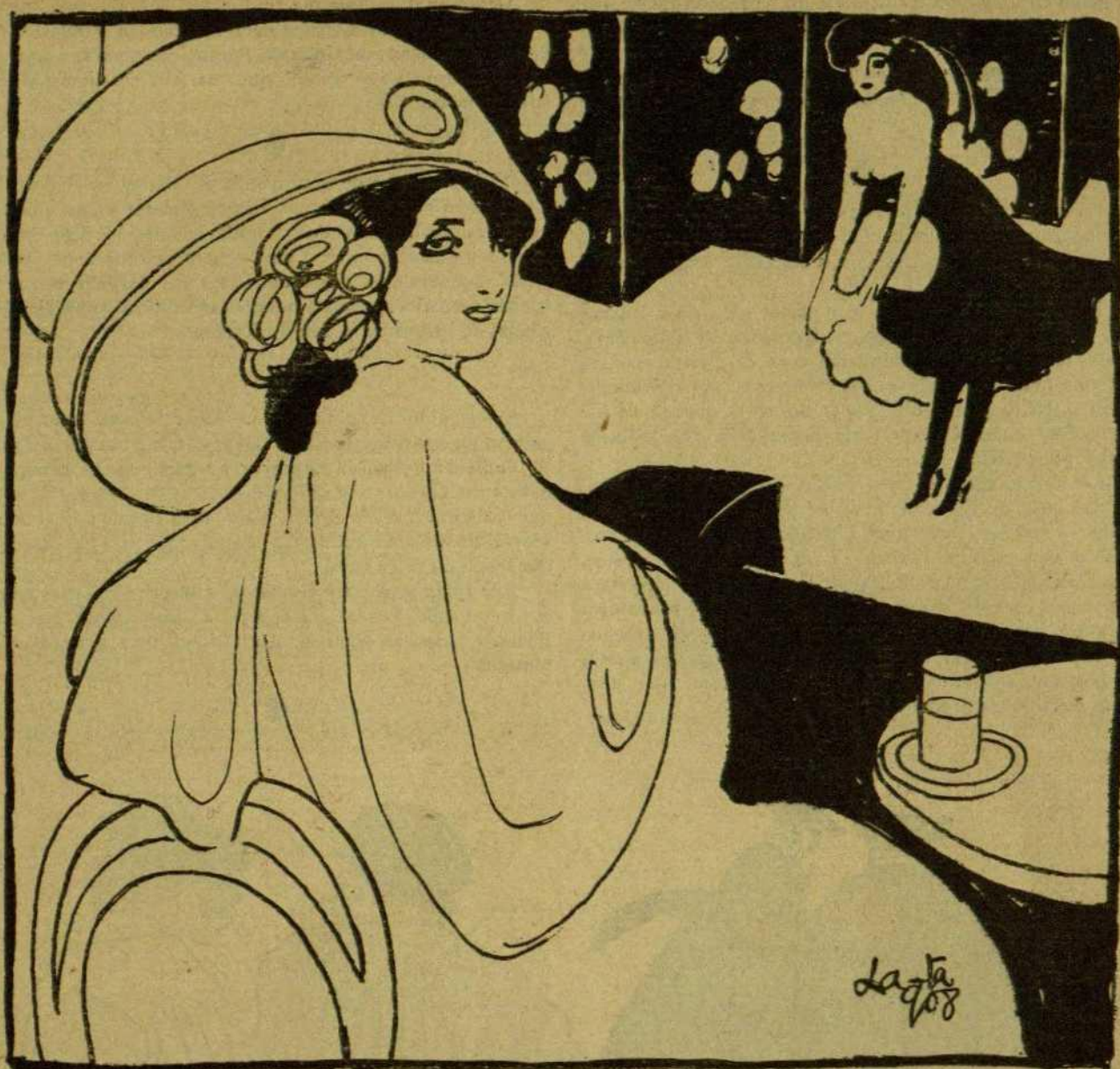
Per sospites de que col·laboraven

INFANCIA DE PRINCEP

—Tant petit y ja fuma?

—Be ha de tenir algun vici. Encare no sab jugar ni pot beure.

—Que no trevallará aquella del palco aquesta tarda?
—No, aquella no més trevallia de nit.

en PAPITU, el conegut humorista Manel Raventós y'l jove escriptor López Picó, han estat despedits de la redacció de *La Veu*. Encare que's negui, això es veritat. La persona que ns ha donat la nova ocupa un alt lloc en l'esmentada redacció.

Si la nostra caricatura, ha produït semblant cruel de determinació, nosaltres no tenim cap inconvenient en rectificarnos, dient, pera que en Raventós y en López Picó siguin reintegrats al seu sou, que la gent feia cua en les oficines electorals y que doblarem els vots del 21 d'Abril.

Els centres solidaris, han nomenat tres secretaris electorals. Un per la Lliga, un altre pels nacionalistes y el tercer

per l'Unió Republicana. L'Agulló, en Pous y Pagès y en Palma (Don Emeteri), son els triunfirs. L'altre tarde'ls varem trobar passejant plegats, y mirantlos compreguem la situació dels tres partits. L'Agulló vestia correctament; portava bastó de can Cuspinera; portava botines Lluís XV. Ab ell passava'l període constructiu y la segona columna aranzelaria. En Pous, ja no portava bastó y les sabates eren de sabateria a l'engrós, sabateria *La Increible*. Els pantalons llufen genolleres; arrugues mil el gec, y sobre'l coll ben obert queia la barba de sant ermità den Pous. Ab ell passava'l nacionalisme republicà, un partit de la classe mitja dels partits, ni ric, ni pobre, ni d'empenta ni de postració. I venia després en Palma (Don Emeteri). Un trajo ab reminiscencies de trajo, un pantaló ab tres linies

de genolleres, una *vecchia zimarra*, un barret d'aquells que no tenen edat y uns punys y un coll de dissabte. Era l'Unió Republicana.

Si pera en Plutarc un detall valia més que una batalla, en les americanes dels secretaris triunvirs, se podfa estudiar la política de Catalunya.

En Sol y Ortega, ha protestat en el Senat de que'l governador tingui clausurada *La Gran Peña*. Ara resulta que aquest sol que a nosaltres ens semblava mort, es un sol que s'aixeca.

Però això no ho fa pera conquistar *chanteuses*, encara que li agraden, sinó per esser advocat de *La Gran Peña*. Així'ls diners que d'ella cobra fan olor de polvos, perque allí ont tots buiden els seus portamonedes, en Sol omple-na'l seu. De lo qual resulta que en Sol en la qüestió de *La Gran Peña*, cobrarà una terceria dissimulada sota la forma d'una interpelació.

Les *cocottes* agrades, han passat pel despaig den Sol, deixant targetes. Els redactors d'*El Progreso*, anaren desseguida a copiar les direccions. I heusaquí que si en les nostres costums polítiques existís el vot fement'l lerrouxisme, per l'interpelació den Sol, podria guanyar les eleccions, mitjansant els vots de tota la galanteria. Perque substituïda l'oratoria den Lerroux, per les faldilles curtes ab antiquelles de les balladores, y tenint per correligionaries a totes les horizontals de café-concert [figurintse vostès quin alsament electoral se produiria]

Aleshores el lerrouxisme tindria un pintoresc caràcter, y no necessitaria en Lerroux decretar, com en Frederic de Prussia, la llibertat de violació. Perque'l lerrouxisme actual en últim terme, no es res més que una falta de diners y de faldilles netes.

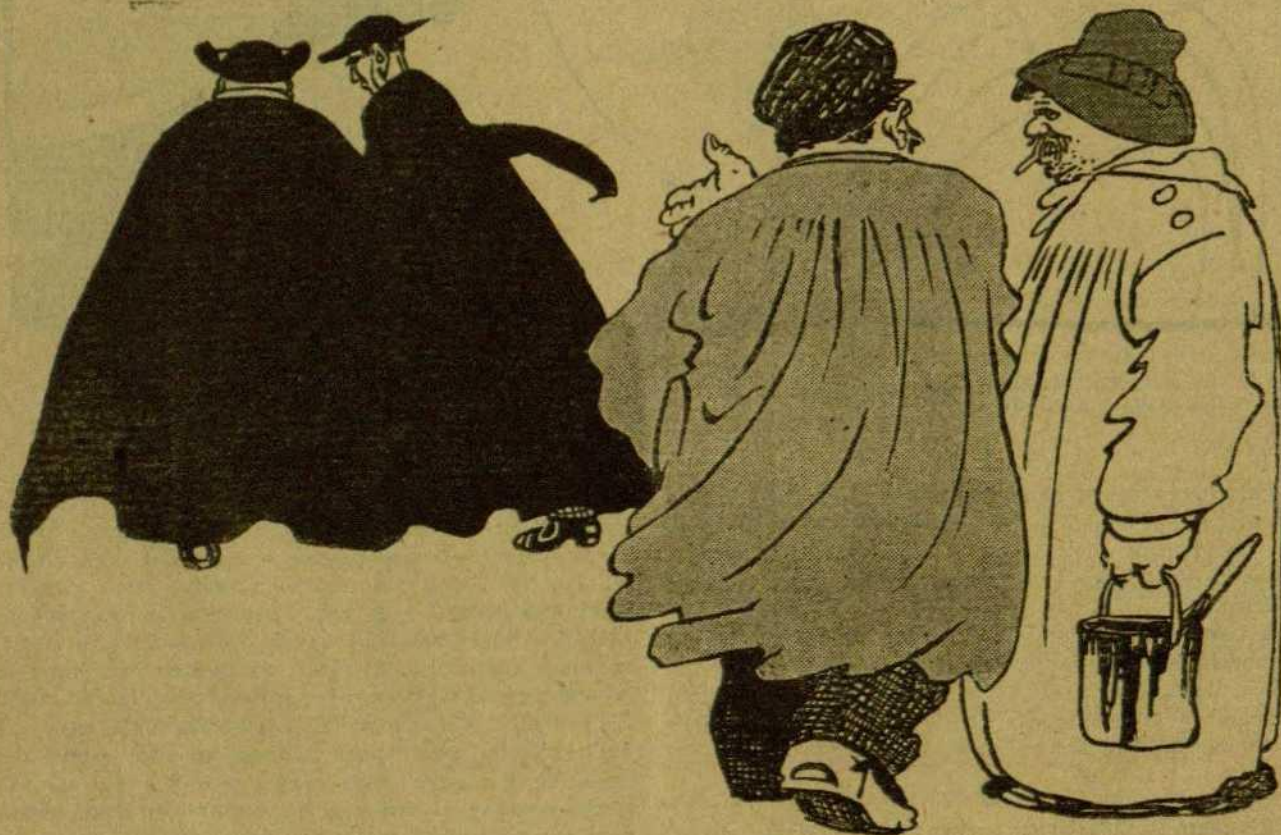
Per la senaduria de la provincia de Tarragona ha sortit victoriós en Font de Rubinat. El nou senador es un bibliomà; té 15.000 llibres y una magnífica colecció d'ex-libris. En el seu està simbolisat el seu cognom per una font. Nosaltres suposem que l'aigua deu esser de Rubinat y que'l simpàtic senador no haurá posat en el ex-libris simbòlic els efectes de l'aigua de la font de Rubinat.

En els mitjans del diumenge va donar la nota catalanesca com un estudiant de Vich, en Bordas, diputat per Berga.

Fa be d'aprofitarse. El senyor Farguell, senador regionalista per Girona, té un fill, y el cacicat de Berga. El fill, que a Madrid li diuen el *ídolo chino*, té ja 25 anys, y el bon senyor diu als seus íntims: En Bordas ¿que ja s'ha enterat que'l meu fill té 25 anys?

A la Lliga pera esser diputat no's necessita més que tenir el pare arcalde. Encara que se sigui un badoc, cosa que en Planas y Casals no admetia. Ab la Lliga hem guanyat en tonteria.

—La culpa de tot la tenen aquests; la rassa llatina.

Al diputat per Tarragona, el varem sentir queixarse'l passat diumenge de que *La Veu* l'havia esborrat el nom del telegrama en el qual se comunicava'l triomf den Font y Rubinat.

Suposem no s'haurà molestat per això'l més fresc dels diputats. Es una costum que té'l redactor en cap de *La Veu*, senyor Casellas, aquesta d'esborrar o tergiversar noms de l'esquerra. Quan arriba un redactor ab la ressenya d'una festa o d'una vetllada, els noms van barrejats, sense cap preferència política. En Casellas agafa'l llapis y correteix els noms de l'esquerra. An en Rovira, per exemple li posa Ribera, an en Miró, Mir, y an en Pous y Pagès, li diuen Pons, o Pous sense'l Pagès o Pagès sense'l Pous. Si son amics d'en Junoy se'ls respecta, perque ja se sab qu'en Junoy, segons ell, té'l cor a l'esquerra y'ls brassos a la dreta.

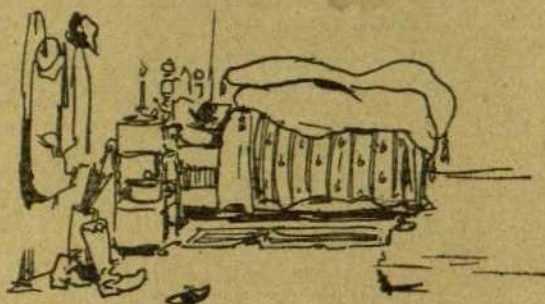
UNA BENEITERIA

La Veu de Catalunya, en un solt que al día següent se vegé forçada a rectificar, ens titllava d'antisolidaris. Els que fem PAPITU som catalanistes vells que ja ho erem quan els de *La Veu* eren den Polavieja, y si ens califica d'antisolidaris es pera veure de restarnos llegidors, perque PAPITU que sab el color de les mitges de fil den Puig y Cadafalch, pot saber y dir al públic coses d'aqueixes que diuen que no poden dirse, però que nosaltres mitg en serio, mitg en broma, podem entretenirnos en desgranarles en aquestes *Indiscrecions*.

La nostra caricatura *Entusiasme Electoral*, no era antisolidaria. Ab aquella fuetada, volguerem aixecar l'esperit dels nostres. Si no va esser compresa ¿quina culpa tenim nosaltres de que's tinguin de donar les caricatures mastega-

des y en cullera pera esser compreses? Aquí de la caricatura se té un concepte baix y fals. Del caricaturista diuen que fa brometa, y ignoren que la caricatura d'un home pot ensenyar la seva ànima, y la d'un fet de la vida tota la seva entranya. ¿Qui s'atrevirà a negar que la nostra caricatura representa l'exacta veritat d'un moment de la vida política barcelonina? ¿*La Veu*? *La Veu* pera nosaltres es la gazeta conservadora de Catalunya, y no té autoritat. Cap altre periòdic solidari ens ha combatut. Bona senyal aquesta, de que s'ha volgut respondre amb una insidia a la nostra broma contrària al ros den Cambó y a les mitges den Puig. I la proba d'això es que de primer va dir que *El Progreso* ens va elogiari, confessant després que la gazetilla d'*El Progreso*, ells també l'havien rebuda de la nostra administració. I qui fa un cove...

Després del període electoral, sens deixar d'esser ben catalanistes, les nostres pilotes s'entretindran ab tots els que tinguin caient de putxinellis.

Dibuix de R. Casas

No sé si es el fret o la son. ¡Vaya un modo de dormir! Sembla que ja tingui l'acta.

La tardor barcelonina

per Francesc Pujols

(Continuació)

l'altre, es lo que jo desitjava y ella també ho devia desitjar. Tots dos ho hem conseguit —sobre tot ella. Ja no cal que'm suïcidi, però cal que'm vesteixi de dona, per fugir del jutge del graciós poble, qui encara qu'es un gran amic meu —molt amic —m'hauria de perseguir per rahó del seu càrrec y dar-me'l càstic que's dona als malvats. Haig de fugir? Soc un malvat? No, però he fet lo mateix que fan els malvats. El primer horror que'ns fa sentir el crim qu'hem comès, es pensar que'ns fa diferents de la major part dels homes que tractem; el segon horror, es veure que'ns fa iguals als que tothom té per malvats; el tercer es veure que'ls que'ns semblaven malvats ens comensen a no semblarho y el quart —y no dic últim— horror, es veure que'ls que'ns semblaven homes de bé, ens comensen a semblar malvats —perque temem que'ns persegueixin—. No tinc més remei que suïcidarme o vestirme de dona.

Fugiré. Me n'aniré a Rússia, allí'm recordaré sempre de la meua estimada Àgata y quan les altres dones m'abracin —pensaré en ella. Seré felís —però are no ho soc, y ser felís es molt fàcil, no més hi ha un obstacle que'm priva de serho: es un obstacle que's converteix amb un altre cada vegada que'l vencem —aquest pensament quedarà perque tothom el sab. A mí per ser felís, no més falta vestirme de dona. El meu criat negre m'ajuda a vestirme y'm posa la perruca d'una manera escayenta. Me perfumo y'm pinto una mica els ulls, perque semblin més grossos de lo que'ls tinc. Soc una dona alta, ab el nas una mica massa llarc, però ab la boca perfecte y sobre tot ab els ulls ben pintats.

IV

Vaig a agafar el tren. El meu criat negre'm porta l'equipatge. En la maleta hi porto un vestit d'home — les dones més s'estimarien portarhi un desnú d'home. Pujo al vagó. El tren marxa. El dematí de tardor es blanc y el cel es un gran mirall ont se reflexan les coses de la terra, qu'en aquest temps son daurades y la blancor del cel al emmirallarles esdevé daurada. Els graciosos pobles catalans ab els milers de masies escampades per monts y per plans se reflexan pàl·lidament en el cel d'or y plata. Veig el tren corre cap per avall per la dianitat del cel.

En un angul del vagó hi ha sentada una hermosa dama, envoltada ab una gran manta de viatge. El paisatge que rodeja la seva divina testa cambia continuament com la espresió d'un rostre que fa ganyotes. Are es un gran camp sembrat, que, inflat de llevors, panteja com les flamarades d'un incendi. Are es el mar pantejant com la terra catalana inflada de llevors, estenent y desplegant les seves onides com una munió de dones que juguessin agegudes a la platja y que de tant en tant deixessin veure la blancor de les seves dents entre'l esclats de les riallades. La hermosa viatjera panteja com els paisatges y m'atrau més qu'ells. Porta els cabells, hermosament tenyits de roig amb aigua oxigenada —com are es l'última moda (any 1907). M'en enamoro. Al altre costat del vagó hi ha un senyor elegantment vestit, que s'enamora de mi. Es un comerciant català, de Barcelona, a qui vaig conèixer a Palma de Mallorca. Ell, no'm coneix a mi —o al menys m'ho penso. Me creu una dona y'm mira a través del seu monocle que brilla com el sol de la tardor. Conversem tots tres, La senyora —segons diu —ve de Fransa; el comerciant —també segons ell diu —ve del Nord d'Itàlia, de Milà. Parlem del amor —conversa propia per viatges. La senyora, que parla correctament el francès, no deixa endevinar de quin país es. Jo els hi dic que soc catalana. Sortim a parlar de les franceses.

—Que n'opina, vostè? —m diu la viatjera.

Conçeyls dels Cent Conçeyls "am cua"

Mai farà discursos bons
qui s'atipi de cigrons.
*Per això en Kim Salvatella
menja bolets am badella.*

L'art que no té religió
mai farà sants de cartró.
*Per això els nois d'«El Progreso»
los hacen de alambre y yeso
y después los dan con queso.*

No tothom qui porta ulleres
ha nascut a Lllaneres.
*Ni té d'en Careaga les ferides
en la seva epidermis espargides.*

Virgili no anava a missa
ni menjava llangonissa.
*Y el nostre que's diu Rovira
fa «La Revolta» y expira.*

Quan un home té raó
diu que sí o diu que no.
En Peyus, com mai ne té

mira, escolta y no diu ré.

L'història no diu que Cristó
hagués encès mai cap misto.
*Però dirà que l'Utrillo
no fumava cigarrillos.*

No creguis am filosof
que porti gorra de cop.
*Ni tampoc que an en Cambó
li agradi molt l'Agulló.*

No't casis ab dòna magre
ni beguis massa vinagre.
*Ni confonguis al PAPITU
amb en Bertrán y Musitu.*

No't fuis pas d'una tropa
que porta barret de copa.
*Ni dels ex-batlles morals
que fan coses immorals
am criatures.*

—No m'agradan—li respon jo—perque porten un pal dintre del cos que les manté sempre rígides, privantelshi la flexibilitat de la seva carn precisament flexible y qu'està tan formada per sentir el plaer, com privada de sentir l'amor. Jo no sé, senyora, de quin país es vostè,—afegeixo—però sentiria molestarla parlantli mal de les de la seva patria.

—Ja sab vostè—respon ella—que la dòna ideal no té patria.

—Dispensi—li dic jo—la patria de les dones ideals es Rússia.—La viatjera, mitjriu y'm diu:

—Gracies.

—Vostè, es russa?—li pregunto desseguida.

—Sí, senyora—respon ella.

—Doncs cregui que lo que li he dit—li dic—no ha sigut un compliment, sino la meua opinió sincera y desinteressada.—

—Ja ho he vist—me diu ella.

El comerciant català, que's pensa enrahonar amb una dòna del seu país, me diu en el nostre idioma, que fa un moment, avans de pujar jo al tren, parlant de la mateixa qüestió—única qüestió propia d'un tren—habia dit a la dama que per ell, les dones ideals eren les italianes y ella,—com ara—habia fet una mitja rialla, donantli les gracies y dientli qu'era italiana, com a mi m'ha dit qu'es russa. Me fixo en les faccions d'aquella dòna, estranya com totes les que viatjen—y com la major part de les que no viatjen. Amb el permís y la complicitat del comerciant català—tota la complicitat que hi pot haver entre un home y un altr'home—vestit de dòna—parlo rus am la viatjera y'm respon en aquest idioma, que'm sembla perfectament pronunciat—jo el rus, no més el conec per entendre'l y ferme entendre—y li dic lo que'l comerciant català acaba de revelar.

—Ja sab, vostè, que als homes se'ls ha d'enganyar sempre—me diu en un rus que'm sembla correctíssim. Aquest simpàtic viatjer, parlantme de les dones dels diferents països, m'ha dit, que, com tots els gelosos, té per ideal la dòna italiana. De manera, que lo únic que vostè y jo sabem d'ell—afegeix la dama—es qu'es gelós, lo que vol

dir, per lo que'ns convé saber, que si'en lloc de pujar vostè, qu'es una senyora, hagués pujat un senyor, o si vostè sent una senyora, jo, hagués sigut un senyor, ell s'hauria enamorat d'una de nosaltres.

—Estranyo que no s'hagi enamorat de vostè, encare que sigui sense l'aliciet dels gelos,—dic jo, sentintme enamorat a través del vestit de dòna.

—Els homes no'ns fan l'amor, porque saben que'ns podrien desagradar—replica ella—però no saben que si no'ns el fan, ens desagraden sempre.

—Aixis, doncs, vostè li guarda rencor?—dic jo comprenent que'l vestit de dòna es un secret per entrar en els secrets de les dones.

—No—respon la viatjera—jo, soc pròdiga, y no'm fa res, perdre un home.—

La conversa gira cap a la qüestió catalana y reparo am sorpresa, que la russa la coneix tan com nosaltres.

—Coneix Barcelona?—li pregunta el comerciant.

—Ja ho cieç—respon ella—hi he passat una gran temporada. La ciutat es severament hermosa y els voltants confinen am la ciutat ideal.

—Hi ha viscut, vostè, als voltants de Barcelona?—pregunto jo, fixantme altre vegada en les faccions d'aquella viatjera—més estranya que les altres viatjeres.

—Sí,—respon ella—he viscut a la falda del Tibidabo. Desde'l meu balcó veia la ciutat amb els seus barris industrials, mercantils, marítims y recreatius. Al fons veia el port y el mar y als costats grans

(Se continuará)

En l'últim número hi passaren les errades següents que convé esmenar:

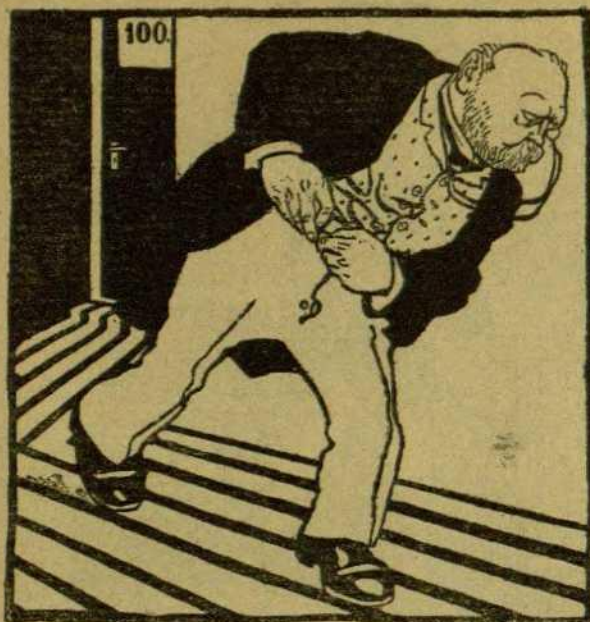
Primera columna; a la 3ª ralla diu: «recordés», ha de dir «suicidés».—A la ralla 11 diu: «Una gran llamarada. Després d'haverse retornat», ha de dir: «Una gran llamarada, després d'haverse retorsat».

Tercera columna; a la última ralla diu: «la seva hermosíssima cara no m'envejarà», ha de dir: «la seva hermosíssima carn no m'enbafarà».—(N. de la R.).

L'HUMOR ESTRANGER

ALEMANYA

Dibuix de Bruno Paul. — «Simplicissimus»

—Està vist que'ls caixers no podem estar ni cinc minuts sentats; desseguida ens telefonen de les cinc parts del mon.

*
* *

¡Ay mala negada!...
Mireu, amics qu'es prou,
que tinc trenta gallines
y no m'han fet ni un ou.

¡Ay mala negada!...
El maig ja s'ha acabat
ni un bes ha sabut durme,
¡condemnat!

¡Ay mala negada!
s'acaba la cansó;
es cert qu'es poca-solta,
prò es un tercet, perxó.

*
* *

Bon fuster, vinam aquí!
Vull cadires, taula... en fi,
una porta, un parquet llís,
que cap rata s'hi atrevís...

Quan m'ho tinguis acabat
fesme un llit. Veshi mirat,
que siga gentil y bell:
mon tresor dormirà en ell.

(De Alfred Walter Heymel).

Meu, teu, seu

El pare de la noya diu:
«Pactem una aliansa.
Posa ta mà en la seva mà
la seva mà en la teva mà
y que a ta mà la seva mà
s'entregui ab confiança.»

Dibuix de C. P. — «Simplicissimus»

—La curaré, vaya si la curaré; encare que m'hagi de gastar tota la seva fortuna.

La noya diu: «¡Que soc felis!
Molt més del que m mereixo.
Ja el teu destí es el meu destí
y el meu destí es el teu destí
y el teu destí es un bon destí;
de grat el comparteixo.»

Pro el jove s'alsa y diu: «¡Ah, bah!
si en passem tanta via,
el teu papá es el meu papá
y el meu papá es el teu papá
y el teu papá no es el papá
qu'a mí me convindria.

(De Paul Krämer).

El Senyor Bombardí

En Bombardí era un Senyó;
menjava tant que feya pó
y l'home s'engreixava.

Pro, que os creyeul pel tal Senyó
era estar gras una il·lusió;
ab joya s'engreixava.

Un día el metge diu:—«Senyó,
no li podria ser gens bó
si massa s'engreixava.»

—«No'm fassi riure»—fa el Senyó
y vingan plats y el vi mellor,
y reia y s'engreixava.

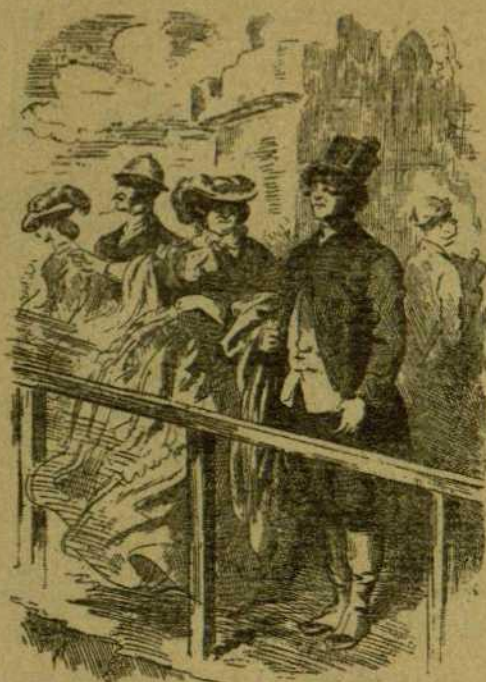
Pro, reventá, ¡pobre Senyó
de Bombardí y en son panteó
els verms s'hi engreixavan.

(De Rodolf Alexandre Schröder).

Traduccions de JOSEPH LEONART.

L'HUMOR DELS AVIS

Journal Amusant, 1860

—Josep, acostis; jo permeto als criats admirar el paisatge.

L'honor nacional

¡Si s'en conten de cuentos de inglesos! Però cap com aquest.

A Londres, y en dos balcons, l'un al costat de l'altre, avans que's privés l'anar pels carrers a les orgues y als micos dels savoyans, hi havia un andalús y un anglès, esperant si veyen alguna pantorrilla de les *mis* que al pujar la acera s'aixecaven el vestit.

De prompte un savoyà s'atura, toca l'orga, fa fer quatre coses al mico, para la gorra y l'anglès li tira un *scheling*.

L'espanyol que va pensar;—ara't pots lluir—cria al xicot y li tira cinc duros.

L'anglès, que ho veu, li tira dues lliures esterlines.

L'andalús, ferit en son amor propi, dues unses.

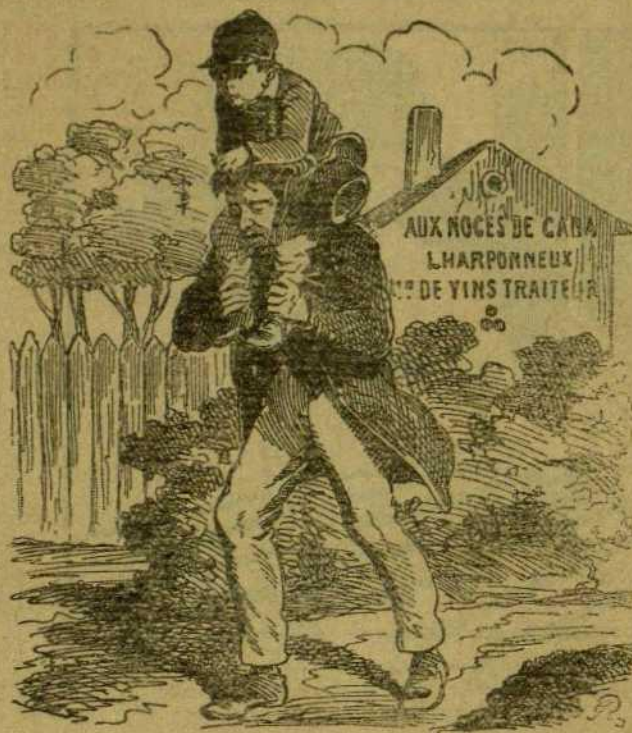
I com tots dos eren riquíssims, veusaquí que comensa un verdader combat sobre qui més valor tirarà al savoyà.

La gent, que en Londres es tafanera y vagamunda com aquí, comensa a aturarse, y com es natural, quan el grup va ser gros, se van formar dos partits; l'un dient que guanyaria l'espanyol y l'altre l'anglès.

De dues unses, ne van venir quatre; de quatre vuit; de vuit setze; y sempre'l que era últim doblava lo que l'altre havia tirat.

Entre'l grupo hi havia molts espanyols; ab el calor de la cosa... *fuera* l'anglès... *fuera* l'espanyol... la qüestió se va fer d'amor patri, y ja l'honor de les dues nacions hi estava interessat.

Journal Amusant, 1860

—Ja comenso d'empararme; cada vegada que surto a passeig tinc de portar el barret del papà.

Després dels diners va baixar la roba; després de la roba, els trastos; y a l'últim, quan l'anglès va haver acabat tot lo que tenia, se gira al espanyol, y dientli:—¡Vejam si encara me guanyarás!—s'abalansa y... ¡patatutum!... S'hi tira ell mateix.

L'andalús, al vèureu, posa mans a la barana, s'aboca... y tot plegat se para... se repensa y no s'hi tira.

—¡Ooooooh! se sent desseguida en el grupo:—l'anglès ha guanyat! l'anglès ha guanyat! y ja's espanyols se'n anaven ab la cua entre cames, quan l'andalús crida:

—¡Mentida, que he guanyat jo!

—¿Com pots haver guanyat si l'anglès ha perdut la vida, que val més que tot?

—Perque jo he perdut la gloria del guanyar, que val més que la vida.

L'honor d'Espanya va quedar triomfant.

En un dels parts ordinaris que en la època del cólera donava un Alcalde al Gobernador de Provincia hi constaven les següents defuncions:

Morts del Cólera.	2
De enfermetats benignes.	10
Total dels dos secos.	12

(De Un tros de paper. — 1865).

LA IODHYRINE del DOCTOR DESCHAMP
 (Sellos pilulares)
HACE ADELGAZAR
 progresivamente en pocas semanas.
 Es el Especifico por Excelencia de la

OBESIDAD

Unico producto serio, garantido absolutamente inofensivo.
 Sin acción nociva sobre el Corazón, el Metabolismo, los
 Riñones. No deja arrugas. Conviene a ambos sexos.
 Labor. DUBOIS-LALEUF, 7, Rue Jadin, PARIS (France).
 y en todas las buenas Boticas.

Unico Representante en ESPAÑA: DOMENECH y A. LOPEZ, Pl. Nueva 3, BARCELONA.

LA IODHYRINE del DOCTOR DESCHAMP
 (Sellos pilulares)
HACE ADELGAZAR
 progresivamente en pocas semanas.
 Es el Especifico por Excelencia de la

OBESIDAD

Unico producto serio, garantido absolutamente inofensivo.
 Sin acción nociva sobre el Corazón, el Metabolismo, los
 Riñones. No deja arrugas. Conviene a ambos sexos.
 Labor. DUBOIS-LALEUF, 7, Rue Jadin, PARIS (France).
 y en todas las buenas Boticas.

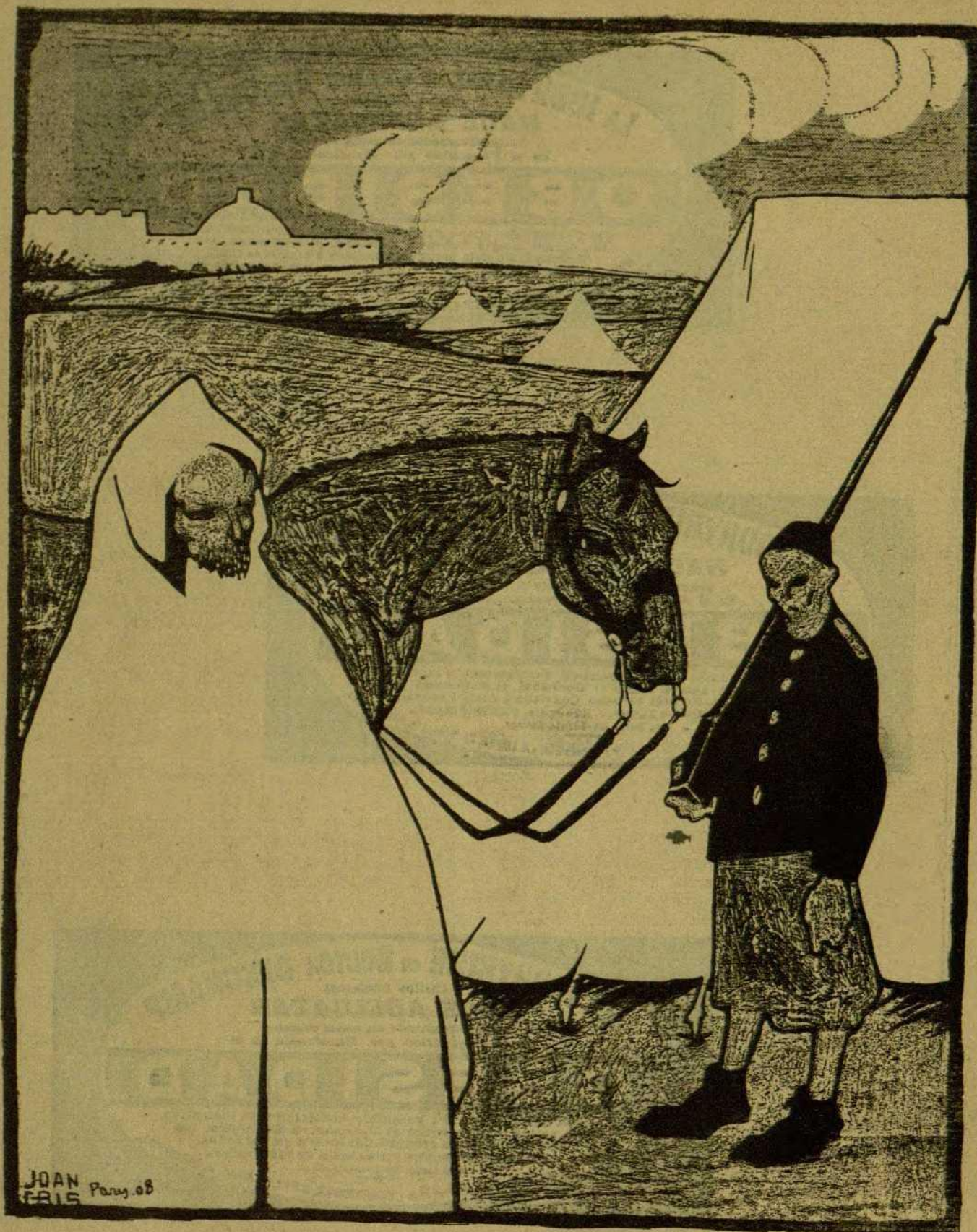
Unico Representante en ESPAÑA: DOMENECH y A. LOPEZ, Pl. Nueva 3, BARCELONA.

LA IODHYRINE del DOCTOR DESCHAMP
 (Sellos pilulares)
HACE ADELGAZAR
 progresivamente en pocas semanas.
 Es el Especifico por Excelencia de la

OBESIDAD

Unico producto serio, garantido absolutamente inofensivo.
 Sin acción nociva sobre el Corazón, el Metabolismo, los
 Riñones. No deja arrugas. Conviene a ambos sexos.
 Labor. DUBOIS-LALEUF, 7, Rue Jadin, PARIS (France).
 y en todas las buenas Boticas.

Unico Representante en ESPAÑA: DOMENECH y A. LOPEZ, Pl. Nueva 3, BARCELONA.

JOAN
MIRÓ Parí, 08

—Ahont anirà are'l nostre emperador?

—A 'Valencia, home, que allí van a pararhi tots els emperadors tronats i destronats.